

כה:

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

מסורת הש"ס

מז א מ"י פ"ח מהל'
 מעשר הלכה ו:
מז ב ג מ"י פ"ו מהל'
 קרבן פסח הלכה ח:
מז ד דה"ו מ"י פ"ח
 מהל' מטמא משכב
 ומושב הלכה ד:
מז ה ז ח מ"י פ"ח מהל'
 מ"ט ט מ"י פ"ח מהל'
ז י מ"י פ"ח מהל'
זא כ מ"י פ"ח מהל'

הגהות הב"ח

(א) 'יום' ד"ה מנחה כי
פירשמי בנרכיות. נ"ב
בש"ס שלנו לא נמצא כלום
כי אם בנכסורי דף כט
בד"ה היכי איל האריך
בזה:

רבינו חננאל

חבר ועם הארץ ישישו
אביהם לוא יאמר החבר
זה הארץ לוא אתה לא
יארץ יושב, ואתי עלה ונחמתי
הארץ אשר את חלה ונחמתי
את השוב האבאי יניחתי
לחל האבאי שחורק אנכי
לחל הפשישי בשר שאר לו
נת כנור ברבש ורחל
וכינאי בתי. יאכרני
לחל ולחל ודבעני
למימי לקנין טובאע
הארץ ברל דהמא
דחיה. ודחיה דברב אר
שמפר ברל ואלה ענין
שוף את לחל ואת אר
הפשישי לחמה וביעית
קדש נאמן. ואם אר
לסחא מותר ברל

מנפת אדם בית הפרס. (b) פירשה
בברכות (דף יט:) כל אורך
הדברים ממנפת רבי יהודה ג'ע:
בממטה טמא ליקח הימנו
נסכים. פירש רש"י

לראובן קדש ותורמה לזמיתן נחמין
 לתורמה וקנקנים זמיון לזמיתן
 אקדש שגנזי הוא לו אם קנקנים
 שהיה בו הקדשו שומאם תימה
 לראובן אלא נקט שבעים גמי קדש
 לפיו בשאר ימות השנה גמי דהא
 מן ואם אמר הפרשתי לחובה רביעית
 קדש נחמין ומירך הרי"ר אלהן דהבא
 מיירי שייחוד לנסכים כשעלטר ממנו
 אצל התם מיירי שבעבר הקדשו לך:
 הנבזין

הוא דעילווה אריסא למוט
מתני' "במ המודיעים ולפנים
 נאמנין יצא" הקדר שהוא מוכר
 והן הקדרות והן הלוקחין נאמ
 כלפים פעמים כלחין כיצד
 טעלו לנפסיה. דלכא חולין וקדש ותמז
 טומאה וזו קרן: **מתני'** מן פסוהי
 לזד ירושלם נאמנין קדרן עמי הארץ לי
 מפי העשן אל למד לו לקדרות ולפיקר
 מי שרבוהו שחור למודיעות האשוינו

יכול לומר נו טול אהס ח
ואני אטול חטים במקום פל
הן אמרי' יש ברירה שאלו
ולא החליף לו חצר לע"ה

10. חָבֵר וְעַם הָאָרֶץ שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבוֹתָם עִם
 הָאָרֶץ יִכּוֹל לֹאמַר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲמִין שְׂבִמְקוֹם
 פְּלוֹנִי וְאֵנִי חֲמִין שְׂבִמְקוֹם פְּלוֹנִי טוֹל אֶתָּה יֵין
 שְׂבִמְקוֹם פְּלוֹנִי וְאֵנִי יֵין שְׂבִמְקוֹם פְּלוֹנִי אֲבָל
 לֹא יֵאמַר לוֹ טוֹל אֶתָּה לֹחַ וְאֵנִי יֵשֶׁב טוֹל
 אֶתָּה חֲמִין וְאֵנִי שְׁעוּרִים וְתֵנִי עֲלֶיהָ 11. אוֹתוֹ
 חֶבֶר שׁוֹרֵף הָלַח וּמְנִיחַ אֶת הַיֵּשֶׁב אֲמַאי
 וְיִיחִנָּה לְגַת הַבָּאֵה כְּדָרָה שְׁאֵין לוֹ גֵּת
 וְיִיחִנָּה לְהִלֵּךְ בְּדָרָה שְׁאֵין מִשְׁתַּמֵּר
 לְהִלֵּךְ: וְאִם אָמַר הַפְּרָשְׁתִּי לַחֲכֹכָה
 רְבִיעִית קֹדֶשׁ נֶאֱמַר: 12. תֵּנִן הֵחָם מוֹדִין
 בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הֵלֵל שְׂבוּדִקִּין לְעוֹשֵׁי
 פֶּסַח וְאֵין בּוֹדִקִּין לְאוֹכְלֵי תְרוּמָה מֵאֵי בּוֹדִקִּין
 אָמַר רַב יְהוּדָה 13. אָמַר שְׁמַוֵּאל 14. מִנְפֶּה אִרְם
 בֵּית הַפֶּרֶס וְהוֹלֵךְ 15. יוֹר' חֵיִיא בֵּר אַבָּא מִשְׁמִיָּה
 דְּעוּלָא אָמַר: בֵּית הַפֶּרֶס שְׂנֵדֶשׁ מְהוּר לְעוֹשֵׁי
 פֶּסַח 16. אֵלָּא הָעֲמִידוֹ דְּבִרְהִין בְּמִקּוֹם כֵּרֶת
 לְאוֹכְלֵי תְרוּמָה הָעֲמִידוֹ דְּבִרְהִין בְּמִקּוֹם
 מִיתָה אֵיבְעִיא לְהוֹ בְּדֵק לִפְסָחוֹ מִהוּ שִׂיאֲכַל
 בְּתִרְוּמָתוֹ עוּלָא אָמַר בְּדֵק לִפְסָחוֹ מוֹתֵר
 לְאוֹכֵל בְּתִרְוּמָתוֹ רַבָּה בֵּר עוּלָא אָמַר בְּדֵק
 לִפְסָחוֹ אֲסוּר לְאוֹכֵל בְּתִרְוּמָתוֹ א"ל הוּא
 סָבָא לֹא תִפְלוֹג עָלֶיהָ דְּעוּלָא רֵתֵנן כּוּוֹתִיהָ
 וְאִם אָמַר הַפְּרָשְׁתִּי לַחֲכֹכָה רְבִיעִית קֹדֶשׁ
 נֶאֱמַר אֲלֵמָא מִדְּמַהִימֵן אֶקְדֵּשׁ מַהִימֵן נָמִי
 אֲתִרְוּמָה הֵכָא נָמִי מִדְּמַהִימֵן אֲפֹסֶה מַהִימֵן
 נָמִי אֲתִרְוּמָה: יְבִדִּי יֵין וְכִדִּי שְׁמֵן כּוֹ: 17.
 18. תֵּנָּא אֵין נֶאֱמִינִן לֹא עַל הָקֻנְיִים וְלֹא עַל
 הַתְרוּמָה קֻנְיִים דְּמֵאֵי אֵי קֻנְיִים דְּקֹדֶשׁ
 מִיגוֹ דְּמַהִימֵן אֶקְדֵּשׁ מַהִימֵן נָמִי אֶקֻּנְיִים אֵלָּא
 קֻנְיִים דְּתִרְוּמָה פְּשִׁיטָא הִשְׁתָּא אֲתִרְוּמָה
 לֹא מַהִימֵן אֶקֻּנְיִים מַהִימֵן: אֵלָּא בְּרִיקִים
 דְּקֹדֶשׁ וּבִשְׂאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה וּבִמְלֵאֵן דְּתִרְוּמָה
 וּבִשְׁעַת הַגִּיתוֹת תֵּנִן כִּדִּי יֵין וְכִדִּי שְׁמֵן
 הַמְדוּמְעוּת מֵאֵי לֹא מְדוּמְעוּת דְּתִרְוּמָה
 אֲמִירוֹ דְּבִי ר' חֵיִיא מְדוּמְעוּת דְּקֹדֶשׁ וְמוֹ אֵיכָא
 דִּימּוּעַ לְקֹדֶשׁ אֲמִירוֹ דְּבִי ר' אֲלֵעָי 19. בִּמְתָרָה
 אֵת מְבַלּוֹ לִישׁוֹל מִמֶּנּוּ נִסְכִּים: 20. קוֹדֶשׁ לְגִיתוֹת
 שְׁבַעִים יוֹם: אָמַר אֲבִי שְׁמַע מִינָּה דִּינָא
 אֲנּוּלְפִי שְׁבַעִים יוֹמִין מִקְמִי מַעְצָרָא:
 אֲמִינִן עַל כָּלִי חֶרֶם מִן הַמּוֹדִיעִים וְלַחֲזִין אֵין
 הַקִּדְרוֹת נִכְנֵס לִפְנִים מִן הַמּוֹדִיעִים הוּא הָקִדֵּר
 יֵצֵא אֵינּוּ נֶאֱמַר: 21. תֵּנָּא מוֹדִיעִים פְּעִמִּים
 דֵּר יוֹצֵא וְחֶבֶר נִכְנֵס כִּלְפִּינִים שְׁנִיחָה נִכְנֵסִין
 אֵין

מיוג דמיהימן אקדש מהימן נמי אתרומה ואקנקים שגגלי
ולפנים. מודיעים שם כרך רחוק מירושלים ט"ו מיל דבאר
 מהן כלי מרס הדקין בגון קדרות סומן עקומיותו שרי אשכ
 אחיטוס שלא לגזור עתהן שאין גזרין גזירה על הכוזר שאין ר
 שריא אלל אל שם עמק ליד קדר שם הכרס היושב במודיעים
 ולא לנרץ עמקן קדירות של קדר אחר היושב במודיעים
 ים: **יג**. מן המודיעים לשבז לאחוריו אינו נאמן: **גמ'**
 גם למודיעים: **והכר**. זה מחוץ למודיעים וכונן למודיעים
 ממנו: **ניבין נכנסין**. מחוץ למודיעים וכלו בחוץ הכרך כלת

יכול לומר לו עול אתה חטין במקום פלוני. שידע בן שהוכשרו
ואני אטול חטין במקום פלוני שידע שלא הוכשרו לדיון דהד מינא
בן אמר: ים ברירה שאלו בן חלקו של זה ואלו בן חלקו של זה
ולא החליף לו חבר לע"ה חלקו בעצמאן בשביל חלקו של ע"ה
בטורחין. אבל שכן מינין חלקין לזו
ברירה דכשמת אביהן נפל חלק לזה
וחלק לזה בכל המינים ונמצא חבר זה
מחליט לו ועובר בלפני עור לא חסן
מכאול (ירקא יו): שורק א"ה הלח.
אם כן הו"ה שכן שמן לתרומה מדליק
לגרות: דבר ששמן לו רגמ. כגון

שכר תמרים של תרומה. והאי שורק
לשון איצוד הוא: ויניטו לרגל.
שטומאח עם הארץ אינה ברגל
וימכרנה: **בדוקין לעושי פסח.** ברגל
הפרס בדמורס ואולי היה הולך
לעשות פסחו ובית הפרס של שדה
שנהרג בו קבר מפסיקו בדוקו
בנפיהה ואם יש עמס כשעורה רואהו
ונשמת ממנו ואמס כשעורה איט
ממלאה בזהל אלל תבגע ובמסא
לפיך בודק בנפיהה שלא יסיטנו
ברגלו: ואין **בדוקין לאוכלי הרומה.**
אין סומכין על בדיקה זו דכיון דאין
זמן קבוע לאכילה יתמין שבעה ימים
וזה שלטי ובעיני ויעטול. אבל בני
פסח הואיל ובית הפרס דרגנ לא
העמידו דבריהם במקום כרת:
שנידש. ברגל חו היא בדיקתו בודק
אם ינדש או לא ינדש: **במקום שיש**
בו חיוב מיהב. כגון עמל האוכל
תרומה: מינו דמיהמן אקדש מהימן
אשרומה. שגגה הוא למנחם ששהא
תרומה המחוברת לו בחזקת עומאה
והקדש יקרב למנחם: **במקום**
דקדש. לאחר שעירה מהן קודש
והיה שומרן לקדש אינו נאמן על
שערית: **ובשאר כל ימות השנה.**
כלומר כל ימות השנה דלקדש אית
חילוק בין שעת הגיתות לשאר ימות
השנה: **ובמלכין דתרומה בשעת**
הגיתות. שאע"פ שלא גזרו על
תרומתן בשעת הגיתות מפי הפסד
ההינס תביריס דנמלחא מפסין
מריב תרומות ארך ישראל על
הקנקנים לא האמינטו ואין הכהנים
תביריס מקבלין מהן הקנקנים עם
התרומה אבל מערין אותה לכליין
דביתיה אמרין לקמן לא תחמה
שדרי לגין עמאין שומאח שבעה
ומשקין עטורים: **מאי לאו דמיומא**
דפרומה. וקתינ נאמן אכדין: **תוס'.**
ומי איכא דיומא לקדש. טבל שלא
נתקן דמיומא בתרומה איכא קדש לא
הקנקנו לפרוש ממוכה שיהא הטבל
דמיומא בתבוי. ע"כ: **בתפסר אל**

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com